

Arrest

nr. 56 085 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 mei 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als werknemer of werkzoekende.

1.2 Op 16 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 11 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 26 oktober 2010

aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 23-02-2010 door E.T., G. (...) geboren te ROTTERDAM, op 20.11.1987 van Nederlandse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Betrokkene diende op 23-02-2010 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Daar betrokkene aan de hand van de voorgelegde documenten niet kon overtuigen recht te hebben op de verklaring van inschrijving werd tot een bijlage 20 zonder bevel beslist op 16.06.2010. Vanuit de veronderstelling dat betrokkene mogelijks niet goed begrepen had wat van haar werd verwacht aan te tonen om de verklaring tot inschrijving te kunnen genieten, werd haar uitzonderlijk de kans te geven alsnog de situatie uit te klaren aan de hand van nieuwe/bijkomende stavingsstukken. Op 26-07-2010 werd haar de beslissing betekend (voor motivering zie de bijlage 20 zonder bevel) waarna zij 1 maand de tijd had om extra documenten over te maken. Betrokkene liet echter na dit te doen.

Derhalve wordt de weigeringsbeslissing van 16.06.2010 bij deze nog eens bevestigd, het recht op verblijf overeenkomstig art. 40,§4 kan immers niet worden toegestaan.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt ambtshalve vast dat overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) elk beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid van rechtswege schorsend is en dat ten aanzien van de verzoekende partij geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. De verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoekende partij voert in een enig middel een schending aan van de materiële motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de redelijkheid en de zorgvuldigheid.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) B.1. Eerste middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de redelijkheid en de zorgvuldigheid:

- 1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere (administratieve) handeling gedragen moet worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die kunnen worden gecontroleerd uit het administratief dossier (Zie onder meer: R.v.St. 25 maart 1994, arrest nr. 46.663; R.v.St. 28 juli 1992, arrest nr. 40.061; R.v.St. 3 juli 1998, arrest nr. 74.935). Deze materiële motiveringsplicht is van toepassing op elke administratieve beslissing, met dien verstande dat de motieven niet noodzakelijk in de beslissing zelf moeten worden opgenomen, maar wel kunnen blijken uit het administratief dossier. Immers, “Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor*

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om haar beoordeling [...] in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling [...] is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v. V 25 juli 2008, arrest nr. 14452).

De beslissing van de DVZ is niet voldoende gemotiveerd aangezien zij als reden aangehaald:

Betrokkene diende op 23 februari 2010 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende. Daar betrokkene aan de hand van de voorgelegde documenten niet kon overtuigen recht te hebben op de verklaring van inschrijving werd tot een bijlage 20 zonder bevel beslist op 16.06.2010. Vanuit de veronderstelling dat betrokkene mogelijks niet goed begrepen had wat van haar werd verwacht aan te tonen om de verklaring tot inschrijving te kunnen genieten, werd haar uitzonderlijk de kans te geven alsnog de situatie uit te klaren aan de hand van nieuwe/bijkomende stavingsstukken. Op 26 juli 2010 werd haar de beslissing betekend waarna zij zonder 1 maand de tijd had om extra documenten over te maken. Betrokkene liet echter na dit te doen.

Hieruit blijkt dat de DVZ kennelijk onredelijk en onvoorzichtig te werk is gegaan bij het nemen van de beslissing.

De DVZ deelt niet mede welke documenten verzoekster dient voor te leggen.

Bij weigering dient verzoekster opnieuw een aanvraag tot verklaring van inschrijving in te dienen waardoor dus zowel de gemeente als verzoekster kostbare tijd verliezen. (...)”

3.2 Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag van de verblijfskaart is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van een burger van de Unie.

De verzoekende partij stelt dat haar niet werd medegedeeld welke documenten zij dient voor te leggen. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt de verzoekende partij op 23 februari 2010 een aanvraag tot verklaring van inschrijving heeft gedaan als werknemer/werkzoekende (bijlage 19). Zij wordt hierbij verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 22 mei 2010 de volgende documenten voor te leggen: ‘Arbeidscontract + loonbriefjes; OF attest VDAB + reële bewijzen kans op tewerkstelling’. Op 16 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juli 2010. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

‘voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene legde ter staving van de aanvraag van de verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende een inschrijvingsbewijs van de VDAB (dd 16/03/2010) en 3 ISS vervangingsovereenkomsten (15/03/2010 tot 16/04/2010) Aan de hand van deze overeenkomsten kunnen we opmaken dat betrokkene sinds haar aanvraag tot op heden slechts 18 uur was tewerkgesteld. Indien de betrokkene zo weinig werkt kan zij niet als werknemer beschouwd worden (art 50§2 1) en dient dit als marginale tewerkstelling beschouwd te worden. Op basis van marginale tewerkstelling kan de inschrijving niet worden bekomen. Evenmin kan betrokkene de inschrijving genieten als werkzoekende (art 50§2 3) gezien zij geen recente bewijzen voorlegt waaruit haar hoedanigheid als werkzoekende kan blijken.

Uitzonderlijk beschikt betrokkene over een bijkomende maand namelijk tot 25/08/2010 om alsnog de vereiste te maken (1) namelijk

*Als werknemer een werkgeversattest of arbeidscontract met vermelding van de duur en het aantal uren
Bij interimarbeid een arbeidscontract met interimcontracten + loonfiches om de regelmaat van de tewerkstelling te bepalen*

Indien de betrokkene de inschrijving wenst als werkzoekende dient een recente inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat betrokkene een reële kans maakt om te worden aangesteld te worden voorgelegd

Bijgevolg had de verzoekende partij voldoende kennis van de voor te leggen documenten en mist haar bewering feitelijke grondslag.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij in haar enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3 De verzoekende partij voert verder in haar enig middel een schending aan het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de redelijkheid en de zorgvuldigheid. Dit onderdeel van het middel wordt niet verder uitgewerkt en is dus niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS